Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 25ης Μαΐου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Άρθρο 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου – Οδηγία 2014/24/ΕΕ – Δημόσιες συμβάσεις – Οδηγία 2014/23/ΕΕ – Συμβάσεις παραχώρησης υπηρεσιών – Απουσία των πραγματικών και νομικών στοιχείων που είναι αναγκαία προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση C-643/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Tribunal Central Administrativo Norte (κεντρικό διοικητικό και φορολογικό δικαστήριο του Βορρά, Πορτογαλία) με απόφαση της 26ης Ιουλίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 30 Αυγούστου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

Resopre – Sociedade Revendedora de Aparelhos de Precisão SA

κατά

Município de Peso da Régua,

παρισταμένων των:

Datarede – Sistemas de Dados e Comunicações SA,

Alexandre Barbosa Borges SA,

Fernando L. Gaspar – Sinalização e Equipamentos Rodoviários SA,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Rodin, πρόεδρο τμήματος, D. Šváby (εισηγητή) και K. Jürimäe, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: A. Calot Escobar

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη σύμφωνα με το άρθρο 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική.

Διάταξη

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 56, παράγραφος 1, και του άρθρου 60, παράγραφος 4, της οδηγίας 2014/24/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με τις δημόσιες προμήθειες και την κατάργηση της οδηγίας 2004/18/ΕΚ (ΕΕ 2014, L 94, σ. 65), όπως τροποποιήθηκε με τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό (ΕΕ) 2017/2365 της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 2017 (ΕΕ 2017, L 337, σ. 19) (στο εξής: οδηγία 2014/24), καθώς και της αρχής του ελεύθερου ανταγωνισμού.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της δίκης μεταξύ, αφενός, της Resopre – Sociedade Revendedora de Aparelhos de Precisão SA (στο εξής: Resopre) και, αφετέρου, του Município de Peso da Régua (Δήμου Peso da Régua, Πορτογαλία), σχετικά με την πράξη ανάθεσης της συναφθείσας από τον εν λόγω δήμο σύμβασης για την παραχώρηση της εκμετάλλευσης εκτάσεων γης για την εγκατάσταση και εκμετάλλευση παρκόμετρων.

Το νομικό πλαίσιο

Η οδηγία 2014/23

3 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2014/23/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με την ανάθεση συμβάσεων παραχώρησης (ΕΕ 2014, L 94, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό (ΕΕ) 2017/2366 της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 2017 (ΕΕ 2017, L 337, σ. 21) (στο εξής: οδηγία 2014/23), ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία θεσπίζει κανόνες σχετικά με τις διαδικασίες προμηθειών από αναθέτουσες αρχές και αναθέτοντες φορείς μέσω παραχώρησης, η αξία των οποίων εκτιμάται ότι δεν υπολείπεται των κατώτατων ορίων που ορίζονται στο άρθρο 8.»

4 Το άρθρο 5 της οδηγίας 2014/23, με τίτλο «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

1) ως "συμβάσεις παραχώρησης" νοούνται συμβάσεις παραχώρησης έργων ή υπηρεσιών, ως ορίζονται στα στοιχεία α) και β):

[…]

β) ως "σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών" νοείται η σύμβαση εξ επαχθούς αιτίας που συνάπτεται εγγράφως μέσω της οποίας μία ή περισσότερες αναθέτουσες αρχές ή αναθέτοντες φορείς αναθέτουν την εκτέλεση υπηρεσιών σε έναν ή περισσότερους οικονομικούς φορείς, το δε αντίτιμο για αυτήν συνίσταται είτε αποκλειστικά στο δικαίωμα εκμετάλλευσης των έργων τα οποία αποτελούν το αντικείμενο της σύμβασης, είτε στο δικαίωμα αυτό μαζί με καταβολή πληρωμής·».

5 Το άρθρο 8 της οδηγίας αυτής, το οποίο θεσπίζει τα κατώτατα όρια και τις μεθόδους υπολογισμού της εκτιμώμενης αξίας των συμβάσεων παραχώρησης, ορίζει στις παραγράφους 1 και 2:

«1. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στις συμβάσεις παραχώρησης των οποίων η αξία ισούται ή υπερβαίνει τα 5 548 000 [ευρώ].

2. Η αξία της σύμβασης παραχώρησης ισούται με τον συνολικό κύκλο εργασιών του παραχωρησιούχου καθ' όλη τη διάρκεια της σύμβασης, εκτός ΦΠΑ, όπως υπολογίζεται από την αναθέτουσα αρχή ή τον αναθέτοντα φορέα, λαμβάνοντας υπόψη τα έργα και τις υπηρεσίες που αποτελούν το αντικείμενο της σύμβασης, καθώς και τις παρεπόμενες προμήθειες αυτών των έργων και υπηρεσιών.»

Η οδηγία 2014/24

6 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2014/24 ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία θεσπίζει κανόνες για τις διαδικασίες σύναψης συμβάσεων που πραγματοποιούνται από αναθέτουσες αρχές, τόσο για δημόσιες συμβάσεις όσο και για διαγωνισμούς μελετών, των οποίων η αξία εκτιμάται ότι δεν υπολείπεται των κατώτατων ορίων που προβλέπονται στο άρθρο 4.»

7 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Ορισμοί», ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

[…]

5. ως "δημόσιες συμβάσεις" νοούνται οι συμβάσεις εξ επαχθούς αιτίας οι οποίες συνάπτονται γραπτώς μεταξύ ενός ή περισσότερων οικονομικών φορέων και μιας ή περισσότερων αναθετουσών αρχών και έχουν ως αντικείμενο την εκτέλεση έργων, την προμήθεια προϊόντων ή την παροχή υπηρεσιών·

[…]».

8 Το άρθρο 3, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Στην περίπτωση μεικτών συμβάσεων που περιέχουν στοιχεία συμβάσεων αγαθών, έργων και υπηρεσιών και συμβάσεων παραχώρησης, η μεικτή σύμβαση ανατίθεται σύμφωνα με την παρούσα οδηγία, υπό τον όρο ότι, υπολογιζόμενη σύμφωνα με το άρθρο 5, η εκτιμώμενη αξία του τμήματος της σύμβασης που συνιστά σύμβαση καλυπτόμενη από την παρούσα οδηγία είναι ίση ή ανώτερη από το σχετικό όριο που προβλέπεται στο άρθρο 4.»

9 Το άρθρο 4 της ίδιας οδηγίας έχει ως εξής:

«Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στις προμήθειες των οποίων η εκτιμώμενη αξία εκτός φόρου προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ) είναι ίση προς ή ανώτερη από τα ακόλουθα κατώτατα όρια:

[…]

γ) 221 000 [ευρώ] για δημόσιες συμβάσεις αγαθών και υπηρεσιών που ανατίθενται από μη κεντρικές αναθέτουσες αρχές και για διαγωνισμούς μελετών που διοργανώνονται από τις εν λόγω αρχές· […]

[…]».

10 Το άρθρο 56, παράγραφος 1, της οδηγίας 2014/24 ορίζει τα εξής:

«1. Οι συμβάσεις ανατίθενται βάσει των κριτηρίων που καθορίζονται σύμφωνα με τα άρθρα 67 έως 69, εφόσον η αναθέτουσα αρχή έχει επαληθεύσει, σύμφωνα με τα άρθρα 59 έως 61, ότι πληρούνται όλες οι κατωτέρω σωρευτικές προϋποθέσεις:

α) η προσφορά συνάδει με τις απαιτήσεις, τις προϋποθέσεις και τα κριτήρια που προβλέπονται στη γνωστοποίηση προκήρυξης σύμβασης ή στην πρόσκληση επιβεβαίωσης ενδιαφέροντος και στα έγγραφα της προμήθειας, λαμβανομένου υπόψη, κατά περίπτωση, του άρθρου 45·

β) η προσφορά προέρχεται από προσφέροντα ο οποίος δεν αποκλείεται από τη συμμετοχή δυνάμει του άρθρου 57 και πληροί τα κριτήρια επιλογής που καθορίζονται από την αναθέτουσα αρχή σύμφωνα με το άρθρο 58, και, κατά περίπτωση, τους κανόνες και τα κριτήρια αμεροληψίας που αναφέρονται στο άρθρο 65.

Οι αναθέτουσες αρχές μπορούν να αποφασίζουν να μην αναθέσουν σύμβαση στον προσφέροντα ο οποίος υποβάλλει την οικονομικώς περισσότερο συμφέρουσα προσφορά, όταν διαπιστώνουν ότι η προσφορά δεν τηρεί τις ισχύουσες υποχρεώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 18 παράγραφος 2.»

11 Το άρθρο 60, παράγραφος 4, της οδηγίας αυτής προβλέπει τα εξής:

«Η τεχνική ικανότητα των οικονομικών φορέων μπορεί να αποδεικνύεται με έναν ή περισσότερους από τους τρόπους που αναφέρονται στο παράρτημα XII μέρος II, ανάλογα με τη φύση, την ποσότητα ή τη σπουδαιότητα και τη χρήση των έργων, των αγαθών ή των υπηρεσιών.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

12 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το προδικαστικό ερώτημα υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς σχετικά με τη συναφθείσα από τον Δήμο Peso da Régua σύμβαση για την παραχώρηση εκτάσεων γης για την εγκατάσταση και την εκμετάλλευση παρκόμετρων. Η σύμβαση αυτή χαρακτηρίζεται από το αιτούν δικαστήριο ως «δημόσια σύμβαση με αντικείμενο την παραχώρηση της εκμετάλλευσης εκτάσεων γης».

13 Για τους σκοπούς της ανάθεσης της προμνησθείσας σύμβασης, η συγγραφή υποχρεώσεων προέβλεπε κριτήριο ανάθεσης σχετικό με τον συντελεστή «τεχνική και λειτουργική καταλληλότητα της λύσης», αποτελούμενο από 86 «επιμέρους συντελεστές». Προκειμένου να διαπιστωθεί η «τεχνική και λειτουργική καταλληλότητα της λύσης», ο προσφέρων καλούνταν να επιδείξει το σύστημα το οποίο πρότεινε. Κατά το στάδιο αυτό, ο προσφέρων παρουσίαζε το λογισμικό και τον εξοπλισμό που σκόπευε να προμηθεύσει, με σκοπό να αποδείξει, αφενός, την εκπλήρωση των όρων και των προϋποθέσεων που καθορίζονται στη συγγραφή υποχρεώσεων και, αφετέρου, τα χαρακτηριστικά της προσφοράς του. Εάν η αναθέτουσα αρχή διαπίστωνε, κατά την προαναφερθείσα επίδειξη, ότι ο προσφέρων πληρούσε τις απαιτήσεις ενός εκ των 86 επιμέρους συντελεστών, ο προσφέρων λάμβανε δέκα βαθμούς για τον συγκεκριμένο συντελεστή. Εάν ο προσφέρων δεν κατάφερνε να αποδείξει ότι πληρούσε τις προβλεπόμενες απαιτήσεις ή δεν μπορούσε να παρουσιάσει το λογισμικό και τον εξοπλισμό που έπρεπε να προμηθεύσει, λάμβανε μόνον έναν βαθμό για τον συγκεκριμένο συντελεστή.

14 Η Resopre, η οποία δεν συμμετείχε στην επίδειξη, έλαβε έναν βαθμό για κάθε έναν από τους 86 επιμέρους συντελεστές του κριτηρίου «τεχνική και λειτουργική καταλληλότητα της λύσης». Με απόφαση του Δήμου Peso da Régua, η σύμβαση ανατέθηκε στην Datarede – Sistemas de Dados e Comunicações SA, η οποία είχε συμμετάσχει στην επίδειξη.

15 Ενώπιον του Tribunal Administrativo e Fiscal de Mirandela (διοικητικού και φορολογικού δικαστηρίου της Mirandela, Πορτογαλία), η Resopre αμφισβήτησε τη νομιμότητα του κριτηρίου ανάθεσης της σύμβασης. Συναφώς, προέβαλε ότι η απαίτηση για τη διενέργεια επίδειξης ισοδυναμούσε με καθορισμό ελάχιστης απαίτησης τεχνικής ικανότητας, ότι η επίδειξη του λογισμικού και του εξοπλισμού δεν σκοπούσε στον προσδιορισμό της πλέον συμφέρουσας από οικονομική άποψη προσφοράς και ότι η επίμαχη απαίτηση παραβίαζε τις αρχές της αναλογικότητας και του ελεύθερου ανταγωνισμού. Η Resopre υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι η δημιουργία ενός προτεινόμενου πρωτότυπου παρκόμετρου ήταν υπερβολικά επαχθής για την ίδια. Το Tribunal Administrativo e Fiscal de Mirandela (διοικητικό και φορολογικό δικαστήριο της Mirandela) έκρινε ότι η επίμαχη παρουσίαση του λογισμικού και των τερματικών προϋπέθετε μια επένδυση κυμαινόμενη μεταξύ 9 148 και 9 648 ευρώ εκ μέρους των προσφερόντων οι οποίοι δεν είχαν ήδη στη διάθεσή τους το λογισμικό και τα τερματικά και ότι η προσφυγή της Resopre έπρεπε να απορριφθεί. Η τελευταία άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

16 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Tribunal Central Administrativo Norte (κεντρικό διοικητικό και φορολογικό δικαστήριο Βορρά) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Συνάδει προς το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ιδίως, προς [το άρθρο] 56, παράγραφος 1, και [το άρθρο] 60, παράγραφος 4, της οδηγίας 2014/24, καθώς και προς την αρχή του ελεύθερου ανταγωνισμού) να καθορίζεται στις οδηγίες προς τους προσφέροντες σχετικά με προσυμβατική διαδικασία δημόσιας σύμβασης, με αντικείμενο την παραχώρηση εκτάσεων γης για την εγκατάσταση, την εκμετάλλευση και τον έλεγχο της τήρησης των κανόνων που προβλέπονται στον ισχύοντα δημοτικό κανονισμό για τις ζώνες ελεγχόμενης στάθμευσης περιορισμένης διάρκειας, ότι οι προσφέροντες θα πρέπει να παρουσιάσουν το λογισμικό και τον εξοπλισμό (παρκόμετρο) που αποτελούν αντικείμενο της προμήθειας, προκειμένου να αποδείξουν τόσο την εκπλήρωση των όρων και των προϋποθέσεων της συγγραφής υποχρεώσεων και των ειδικών τεχνικών προδιαγραφών όσο και τα χαρακτηριστικά των προσφορών, και να προβλέπεται κριτήριο ανάθεσης σχετικό με τον συντελεστή «τεχνική και λειτουργική καταλληλότητα της λύσης», το οποίο θα πρέπει να αξιολογηθεί σε συνάρτηση με την προμνησθείσα επίδειξη (βλ. σημεία 16 και 17 των οδηγιών προς τους προσφέροντες);»

Επί του παραδεκτού του προδικαστικού ερωτήματος

17 Κατά το άρθρο 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι προδήλως απαράδεκτη, το Δικαστήριο, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

18 Η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση.

19 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για τα σχετικά με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης προδικαστικά ερωτήματα που έχει υποβάλει το εθνικό δικαστήριο εντός του πραγματικού και νομικού πλαισίου το οποίο έχει προσδιορίσει με δική του ευθύνη και την ακρίβεια του οποίου δεν οφείλει να ελέγξει το Δικαστήριο, ισχύει το τεκμήριο ότι τα ερωτήματα αυτά είναι λυσιτελή. Άρνηση του Δικαστηρίου να αποφανθεί επί αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως υποβληθείσας από εθνικό δικαστήριο χωρεί μόνον όταν προδήλως προκύπτει ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή επίσης όταν το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά και τα νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του υποβλήθηκαν (διάταξη της 7ης Ιουλίου 2016, Sá Machado & Filhos, C-214/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:548, σκέψη 28).

20 Όπως προκύπτει από το άρθρο 94 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο πρέπει να είναι σε θέση να εντοπίσει στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως που του υποβάλλεται έκθεση των πραγματικών στοιχείων στα οποία στηρίζεται το ερώτημα καθώς και της σχέσεως που υφίσταται μεταξύ των στοιχείων αυτών και του ερωτήματος. Επομένως, η διαπίστωση των αναγκαίων στοιχείων που καθιστούν δυνατό να εξακριβωθεί η δυνατότητα εφαρμογής μιας πράξεως παραγώγου ή πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης, πρέπει να γίνει πριν από την παραπομπή των ερωτημάτων στο Δικαστήριο (πρβλ. διάταξη της 7ης Ιουλίου 2016, Sá Machado & Filhos, C-214/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:548, σκέψη 37).

21 Εν προκειμένω, η απόφαση περί παραπομπής δεν περιέχει τα αναγκαία πραγματικά και νομικά στοιχεία προκειμένου το Δικαστήριο να μπορεί να διαπιστώσει τη δυνατότητα εφαρμογής της οδηγίας 2014/24, η ερμηνεία της οποίας ζητείται στην παρούσα υπόθεση.

22 Σύμφωνα με το αιτούν δικαστήριο, το υποβληθέν ερώτημα αφορά «δημόσια σύμβαση με αντικείμενο την παραχώρηση της εκμετάλλευσης εκτάσεων γης». Δεν προκύπτει, επομένως, με σαφήνεια από την απόφαση περί παραπομπής ότι η επίμαχη σύμβαση της κύριας δίκης πρέπει να χαρακτηριστεί ως «σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών» ή ως «δημόσια σύμβαση». Αφενός, το εν λόγω δικαστήριο υπέβαλε το ερώτημά του με γνώμονα την οδηγία 2014/24, η οποία τυγχάνει εφαρμογής μόνο στις δημόσιες συμβάσεις. Αφετέρου, φαίνεται να προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο και ιδίως από την προκήρυξη που δημοσίευσε ο Δήμος Peso da Régua ότι η επίμαχη σύμβαση είναι σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών και, ως εκ τούτου, διέπεται από την οδηγία 2014/23.

23 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, σημείο 5, της οδηγίας 2014/24, ως «δημόσιες συμβάσεις» νοούνται οι συμβάσεις εξ επαχθούς αιτίας οι οποίες συνάπτονται γραπτώς μεταξύ ενός ή περισσότερων οικονομικών φορέων και μιας ή περισσότερων αναθετουσών αρχών και έχουν ως αντικείμενο την εκτέλεση έργων, την προμήθεια προϊόντων ή την παροχή υπηρεσιών.

24 Αντιθέτως, κατά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β′, της οδηγίας 2014/23, ως «σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών» νοείται η σύμβαση εξ επαχθούς αιτίας που συνάπτεται εγγράφως μέσω της οποίας μία ή περισσότερες αναθέτουσες αρχές ή αναθέτοντες φορείς αναθέτουν την εκτέλεση υπηρεσιών σε έναν ή περισσότερους οικονομικούς φορείς, το δε αντίτιμο για αυτήν συνίσταται είτε αποκλειστικά στο δικαίωμα εκμετάλλευσης των έργων τα οποία αποτελούν το αντικείμενο της σύμβασης, είτε στο δικαίωμα αυτό μαζί με καταβολή πληρωμής.

25 Συνεπώς, η ανάθεση από δημόσια αρχή της διαχειρίσεως δημόσιου χώρου σταθμεύσεως επί πληρωμή σε παρέχοντα υπηρεσίες, ο οποίος αμείβεται από τα τέλη που καταβάλλουν τρίτοι για τη χρήση του χώρου σταθμεύσεως, συνιστά παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας, επί της οποίας δεν εφαρμόζεται η οδηγία 2014/24 (πρβλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2005, Parking Brixen, C-458/03, EU:C:2005:605, σκέψη 43).

26 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, εάν ο ανάδοχος αμείβεται από τον Δήμο Peso da Régua για την προμήθεια των παρκόμετρων και τις υπηρεσίες ελέγχου της σταθμεύσεως, η σύμβαση που συνάπτεται για τον σκοπό αυτό πρέπει να χαρακτηριστεί ως δημόσια σύμβαση. Αντιθέτως, εάν ο εν λόγω δήμος δίνει κατά παραχώρηση έκταση γης για την εγκατάσταση και την εκμετάλλευση των παρκόμετρων από τον ανάδοχο με δική του αποκλειστικώς ευθύνη και για δικό του λογαριασμό, η σύμβαση που συνάπτεται πρέπει να χαρακτηριστεί ως σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών.

27 Σημειώνεται επίσης ότι σύμβαση η οποία περιέχει στοιχεία συμβάσεων αγαθών, έργων και υπηρεσιών και συμβάσεων παραχώρησης πρέπει να χαρακτηρίζεται ως «μεικτή σύμβαση» κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 2014/24. Το αυτό συμβαίνει, παραδείγματος χάριν, στην περίπτωση κατά την οποία δήμος, αφενός, αποκτά παρκόμετρα από ανάδοχο διά της συνάψεως δημόσιας σύμβασης προμηθειών και, αφετέρου, δίνει την εκμετάλλευση αυτών στον ίδιο ανάδοχο μέσω της συνάψεως σύμβασης παραχώρησης υπηρεσιών.

28 Εν προκειμένω, καίτοι το αιτούν δικαστήριο περιγράφει λεπτομερώς τη μέθοδο εφαρμογής του επίδικου κριτηρίου ανάθεσης στο πλαίσιο της διαδικασίας ανάθεσης, εντούτοις δεν προσδιορίζει τη μέθοδο υπολογισμού της αμοιβής που προβλέπεται από τη σύμβαση ούτε ορίζει τον βαρυνόμενο με τον κίνδυνο που συνδέεται με την εκμετάλλευση των παρκόμετρων τα οποία αφορά η σύμβαση.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, αφενός, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να κρίνει με βεβαιότητα ότι η ζητηθείσα από το αιτούν δικαστήριο ερμηνεία της οδηγίας 2014/24 θα αποβεί χρήσιμη στο τελευταίο προκειμένου να αποφανθεί επί της διαφοράς που έχει υποβληθεί στην κρίση του.

30 Αφετέρου, υπενθυμίζεται ότι η απόφαση περί παραπομπής είναι το μόνο έγγραφο που θα κοινοποιηθεί στους ενδιαφερομένους που αναφέρονται στο άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεδομένου ότι η διατύπωση του υποβληθέντος προδικαστικού ερωτήματος μπορεί να ερμηνευθεί ως παραπέμπουσα τόσο σε σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών όσο και σε δημόσια σύμβαση, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών και τα λοιπά ενδιαφερόμενα μέρη δεν θα είναι σε θέση να υποβάλουν λυσιτελώς τις παρατηρήσεις τους κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου 23 (πρβλ. διατάξεις της 30ής Ιουνίου 2016, ERDF, C-669/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:509, σκέψεις 16 και 20, και της 23ης Νοεμβρίου 2017, Cunha Martins, C-131/17, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:902, σκέψη 12).

31 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι το αιτούν δικαστήριο εξακολουθεί να διατηρεί την ευχέρεια να υποβάλει νέα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, όταν θα είναι σε θέση να παράσχει στο Δικαστήριο όλα τα στοιχεία που θα του επιτρέψουν να αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού (διάταξη της 7ης Ιουνίου 2018, easyJet Airline, C-241/18, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:421, σκέψη 20).

32 Προς τούτο, είναι επίσης σκόπιμο να υπομνησθεί στο αιτούν δικαστήριο ότι οι ειδικές και αυστηρές διαδικασίες που προβλέπουν οι οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τον συντονισμό των διαδικασιών συνάψεως δημοσίων συμβάσεων και συμβάσεων παραχώρησης υπηρεσιών εφαρμόζονται αποκλειστικά σε συμβάσεις των οποίων η αξία υπερβαίνει το κατώτατο χρηματικό όριο που ρητώς προβλέπεται σε καθεμία από τις εν λόγω οδηγίες. Επομένως, οι κανόνες των οδηγιών αυτών δεν εφαρμόζονται σε συμβάσεις των οποίων η αξία υπολείπεται του κατώτατου χρηματικού ορίου που αυτές ορίζουν (βλ., κατ' αναλογίαν, διάταξη της 7ης Ιουλίου 2016, Sá Machado & Filhos, C-214/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:548, σκέψη 29). Κατά συνέπεια, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να αναφέρει, στην απόφαση περί παραπομπής, την εκτιμώμενη αξία της επίμαχης σύμβασης της κύριας δίκης και να εξακριβώσει ότι αυτή υπερβαίνει το κατώτατο όριο που προβλέπεται όσον αφορά τις συμβάσεις παραχώρησης υπηρεσιών στο άρθρο 8 της οδηγίας 2014/23 ή όσον αφορά τις δημόσιες συμβάσεις στο άρθρο 4 της οδηγίας 2014/24.

33 Η δυνατότητα εφαρμογής της οδηγίας 2014/24 θα μπορούσε επίσης να απορρέει από ευθεία και ανεπιφύλακτη παραπομπή του πορτογαλικού δικαίου στις διατάξεις της οδηγίας αυτής. Ομοίως, η σύναψη δημοσίων συμβάσεων οι οποίες δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής υπόκειται πάντως στους θεμελιώδεις κανόνες και στις γενικές αρχές της Συνθήκης ΛΕΕ, ιδίως στις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας καθώς και στην απορρέουσα εξ αυτών υποχρέωση διαφάνειας, υπό την προϋπόθεση ότι οι συμβάσεις αυτές εμφανίζουν βέβαιο διασυνοριακό ενδιαφέρον (πρβλ. διάταξη της 7ης Ιουλίου 2016, Sá Machado & Filhos, C-214/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:548, σκέψεις 33, 35 και 37). Συναφώς, δεν αρκεί το αιτούν δικαστήριο να υποβάλει στο Δικαστήριο στοιχεία από τα οποία είναι δυνατό να συναχθεί ότι δεν αποκλείεται η ύπαρξη βέβαιου διασυνοριακού ενδιαφέροντος, αλλά, αντιθέτως, οφείλει να παραθέσει στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι υφίσταται πράγματι τέτοιο ενδιαφέρον (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2016, Tecnoedi Costruzioni, C-318/15, EU:C:2016:747, σκέψη 22).

34 Αρκεί, ωστόσο, η διαπίστωση ότι η απόφαση περί παραπομπής δεν περιέχει ούτε ενδείξεις σχετικά με την εκτιμώμενη αξία της σύμβασης ούτε εθνικό νομικό πλαίσιο από το οποίο θα μπορούσε να συναχθεί ευθεία και ανεπιφύλακτη παραπομπή ούτε άλλα στοιχεία από τα οποία θα μπορούσε να προκύψει για το Δικαστήριο η ύπαρξη βέβαιου διασυνοριακού ενδιαφέροντος. Και αν ακόμη υποτεθεί

ότι η επίμαχη σύμβαση είναι δημόσια σύμβαση, το Δικαστήριο δεν διαθέτει εντούτοις τα αναγκαία πραγματικά και νομικά στοιχεία προκειμένου να διαπιστώσει τη δυνατότητα εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης στη διαφορά της κύριας δίκης.

35 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι προδήλως απαράδεκτη κατά την έννοια του άρθρου 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (ένατο τμήμα) διατάσσει:

Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Central Administrativo Norte (κεντρικό διοικητικό και φορολογικό δικαστήριο Βορρά, Πορτογαλία), με απόφαση της 26ης Ιουλίου 2019, είναι προδήλως απαράδεκτη.

(υπογραφές)